

Agulla del Planet

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Sector de les Serres / El Planet
Alçada: 389

Coordenades:

Latitud: 41.63118
Longitud: 1.90184
UTM Est (X): 408529
UTM Nord (Y): 4609410

Classificació

Número de fitxa 08179 - 530
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Difícil
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: 08178A008000280000OL
Autoria de la fitxa Marc Malgosa Montserrat (Centre Excursionista de Rellinars)
Data de registre de la fitxa: dc., 22/04/2026 - 16:16

Descripció

Aquesta singular i petita agulla de roca conglomerada força compacta i granel·luda està abocada al petit precipici de l'allargada cinglera de Les Serres que delimita la urbanització del Planet pel nord, just damunt del carrer més alt d'aquest veïnat, la ronda del Bosc, i en un indret anomenat la Punta Blanca per l'ICGC.

S'hi pot accedir per dalt, des dels dos dipòsits que hi ha situats a la carena que neix al nord-est de la cinglera, des d'on s'hi arriba des del poble pel carrer Les Serres i Ramon Martí. Per arribar a l'agulla cal seguir aquesta pista i recórrer uns 350 m. des dels dipòsits cap al sud fins a albirar a mà esquerra l'agulla, la qual s'atansa primer desgrimpant un petit ressalt i després planejant. L'agulla forma curtes parets verticals i compactes per tots costats i la seva roca és de bona qualitat.

Aquesta agulla té la particularitat de ser una de les escasses agulles que s'han inventariat en el llibre "Catàleg d'agulles i roques monolítiques dels Turons de l'Escletxa i de Montconill", dels germans Albert i Òscar Masó Garcia. La seva via normal d'accés es fa per dalt, en una clariana de pi blanc, on cal fer un petit salt des del cingle (2m, II°). El cim pla i petit ofereix bones vistes del veïnat del Planet i la part més alta de la Serra de l'Obac. També hi ha dues vies més per accedir-hi, la Via Coll i la Via Flanqueig. Per tornar cal desfer el salt i remuntar el marge fins la pista.

La formació vegetal predominant en aquesta parcel·la és el pi blanc (*Pinus halepensis*), amb presència de llentiscle (*Pistacia lentiscus*), càdec (*Juniperus oxycedrus*), alzina (*Quercus Ilex*) i també una olivera (*Olea Europaea*) al cantó sud.

Observacions:

L'ascensió a dalt l'agulla no és fàcil i es recomana accedir-hi des de la pista superior sense asfaltar i per la via normal. Fins avui no hi ha cap senyalització que prohibeixi entrar a la parcel·la, tot i que cal anar en compte per a possibles esllavissades.

Història

Aquesta agulla s'ha anat desprenent de la cinglera per l'efecte de l'erosió provocada per l'aigua, que va originar també el despreniment de diversos blocs en aquesta regió entre els anys 2004 i 2006. La mateixa cinglera de les Serres va donar un nou ensurt l'any 2024, quan va patir una esllavissada d'un bloc de roca rodó i compacte que va travessar la Ronda del Bosc, formant un gran esvoranc. Sortosament no va continuar rodolant més avall on hi ha algunes cases de l'urbanització. Probablement aquest fet va provocar una actuació posterior que es va a dur a terme entre l'Ajuntament de Rellinars i la Diputació de Barcelona l'any 2025, per tal de protegir les cases d'aquest sector de possibles esllavissades futures, mitjançant la instal·lació de xarxes d'acer de protecció de diferents blocs.

L'ascensió oficial feta per l'Òscar Masó Garcia el dia 16/7/2021 i batejada amb aquest topònim a manca de més referències de les indicades.

Bibliografia

MALGOSA MONTSERRAT, Marc; SAMPER GISPERT, Marc i SOLER GIRONÈS, Joan (2021). "Rellinars a les teves mans", guia excursionista i geogràfica. Edita Ajuntament de Rellinars

Mapa Topogràfic municipi de Rellinars, escala 1:7500, inclòs dins la guia excursionista i geogràfica de "Rellinars a les teves mans" (2021).

MASÓ GARCIA, Albert; MASÓ GARCIA, Òscar (2025). "Catàleg de roques i agulles monolítiques dels turons de l'Escletxa i de Montconill". Edita Editorial Piolet, p. 80.

